

[Indenrigsministeren]

dan løsning – hvis den finder nåde for Folketingets øjne – ville indebære, at det så kun er én kommune, der vil kunne gennemføre det pågældende forsøg. Man vil altså ikke have den adgang, som gælder i dag for de 30 frikommuner, til automatisk at kunne tage de forsøg op, som er godkendt i én kommune. Hvis det var tilfældet, ville det jo ændre de generelle regler for lovgivning, altså flytte lovgivningens grænser.

Men jeg er afgjort tilhænger af, at nye forsøg og gode ideer altid bør kunne prøves i den kommune, der får ideen.

Erling Christensen (S):

Jeg takker for ministerens svar. Grunden til, at jeg går herop, er, at jeg gerne vil stille ministeren et spørgsmål. Spørgsmålet har været rejst også i frikommunerne.

Når udløbet af ordningen er udgangen af 1993, har ministeren så gjort sig nogen tanker om, hvornår slutdatoen for sidste forsøgsansøgninger skulle være af hensyn til denne tidsramme? Det kunne være interessant at få oplyst.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg mener, det er et helt relevant spørgsmål, hr. Erling Christensen stiller.

Den primære vurdering af muligheden for at afholde et forsøg påhviler stadig frikommunen; man ved godt, når man søger, at den nuværende deadline hedder udgangen af året 1993. Men det er præcis af den grund, jeg ønsker, at vi allerede i år skal kunne fortælle, hvordan man også efter 1993 kan gennemføre forsøg, således at vi undgår, at nogen føler, at de er klemte med en dato, der hedder udgangen af 1993, og så ligger resten ude i det uvise.

Derfor mener jeg, at vi i Folketinget bør drøfte, hvordan man allerede nu kan tilkendegive mulighederne efter 1993.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kom-

munaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 153:

Forslag til lov om medicinsk udstyr.

Af sundhedsministeren (Ester Larsen).

(Fremsat 22/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Martin Glerup (S):**

Formålet med dette lovforslag er at skabe grundlag for realisering af fælles EF-forskrifter om tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning om medicinsk udstyr. Der er ganske vist endnu ikke fremsat forslag til to af de direktiver, det drejer sig om.

Hvis man skal sige det på dansk, så drejer det sig vel om at skabe grundlag for, at medicinsk udstyr kan omsættes i hele EF-området på betryggende vis. I den forbindelse bemyndiges sundhedsministeren til at fastsætte sikkerhedskrav samt bestemmelser om kontroltilsyn og godkendelse inden for området, hvor omhu og præcision er alfa og omega, ja, hvor det nærmest er et spørgsmål om liv og død, at tingene er i orden.

Det forekommer i øvrigt mærkværdigt, at der ikke er fastsat sikkerhedskrav til medicinsk udstyr i Danmark, hvor vi har så mange andre bestemmelser; det er på høje tid, der tages fat på dette vigtige område. Det drejer sig både om behandlingsredskaber og en række hjælpemidler som kanyler, høreapparater, pacemakere, for at nævne en beskedent del af de artikler, som omfattes af lovforslaget. Lovgivningen skal bane vej for, at det medicinske udstyr kan forsynes med en fælleseuropæisk mærkning. Da det også drejer sig om højt specialiseret udstyr, er det et yderligere argument for at gøre markedet større og mere tilgængeligt.

Jeg har i den forbindelse et enkelt spørgsmål til ministeren: Omfatter forslaget også ambulanceudstyr, altså medicinsk udstyr i rullende materiel?